

Съ Духъ и Огънь.

26.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ — РУСЪ
ул. Сераоску № 21

Съ Духъ и огънь.

26

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ — РУСЕ

Съ Духъ и огънь.

„Той ще ви кръсти съ Духъ
Святъ и съ огънь“.

Съврѣменното човѣчество, както въ миналото, така и въ настоящето, се отличава съ една негативна, отрицателна чѣрта, а именно съ нетърпѣливостта, или както го наричатъ те съ бързането. Това бързане не е каквото е бързината на свѣтлината, но то е бързане, както бърза онзи, когото коремътъ боли; както бърза онзи когото кракътъ боли; както бърза онзи, на когото паритѣ сѫ откраднати или къщата му е запалена. Всички хора бързатъ. Нетърпѣливостта показва една положителна чѣрта, но изразена въ отрицателенъ смисълъ, а именно — крайно користолобие, съ което се отличава човѣкътъ. Богъ казалъ на човѣка да завлада всичко, но по единъ разуменъ начинъ, а той разбралъ, че трѣбва да усвои, да завлада всичко само за себе си и да разполага съ него, както си иска. Велѣдствие на това се зародили онѣзи желанія, които сега съществуватъ у хората и ги снѣжатъ на всѣка стѣпка. Всички хора бързатъ да станатъ богати. Защо? — За да могатъ да живѣятъ добрѣ, да ядатъ и да пиятъ изобилно, да се обличатъ съ хубави дрехи, да си

купуватъ хубави чепичета, да се разхождатъ свободно по лицето на земята отъ единия край до другия и слѣдъ туй да кажатъ: наживѣхме се! Това изобщо е най-обикновениятъ идеалъ, който хората иматъ. Щомъ вземемъ да имъ говоримъ нѣщо по високо, тѣ казватъ: остави тѣзи работи, тѣ сж отвлечени, тѣ сж непостижими, тѣ сж неразумни нѣща. Ти кажи нѣщо близко, близко до живота. Чудното е, че съврѣменнитѣ хора говорятъ за близкитѣ нѣща до живота, а нѣматъ самия животъ. Кое е близкото нѣщо до живота? — Близкото нѣщо до живота е разумното. Животътъ е проявление на една отъ най-великитѣ сили въ свѣта. И слѣдователно, по живота ние ще изучаваме тази велика сила не само като движение, но като една разумна проява.

И тѣй, нетърпѣнието въ съврѣменнитѣ хора, въ всички свои разклонения, показва именно този вжтрѣшенъ, азъ го наричамъ, органически недѣлгъ въ човѣшкото развитие — користолюбieto. Той произтича отъ простия фактъ, дѣто хората мислятъ, че знаятъ, какво нѣщо е животътъ. Всѣки разсжждава, мисли, казва за себе си: азъ съмъ човѣкъ. Но я го запитайте, въ какво седи човѣкътъ, кои сж качества му? — Достоинство имамъ. Добрѣ, въ какво седи човѣшкото достоинство? Ти казвашь: азъ съмъ човѣкъ, значи азъ мисля. Щомъ мисля, азъ имамъ достоинство. Хубаво, като имашъ достоинство, честенъ човѣкъ ли си? Една отъ основнитѣ чѣрти на достойния човѣкъ е честността. Най-първо отъ устата и отъ ума на достойния човѣкъ не трѣбва да излиза абсолютно никаква лъжа. Като каже една дума, трѣбва да я изпѣлни, въ нея да нѣма двѣ мѣрки.

Въ всички наши съврѣмenni разбирация, както и въ разбирацията на миналитѣ, и на настоящитѣ философи, има два вида схващания: едни които сж обичали Истината и сж живѣли далечъ отъ обикновения свѣтъ и тамъ се подвизавали; други, които сж създали площадната, обществената философия и споредъ нея сж ръководили човѣчеството. Какви ли не чудновати философи се явявали! Тѣ сж вдѣхнали сегашната философия на човѣчеството. Споредъ сегашнитѣ си разбирация хората казватъ: човѣкъ се ражда, за да умре. Каква философия има въ това? Хубаво, тогава, споредъ тази ваша философия, казвамъ: онзи великъ художникъ е направилъ своята картина, за да я разруши. Онзи великъ цигуларъ е направилъ цигулката, за да я счупи. Онази майка е родила онова дѣте съ хубавата главичка, за да я смаже. Онзи учителъ, който е повикалъ ученицитѣ си да ги учи, най-послѣ ще ги набие и ще ги изпъди навънъ. Питамъ: какъвъ смисълъ има такава една философия съ такива крайни заключения? И най-послѣ хората казватъ: ти трѣбва да знаешъ какъ да смѣташъ и какъ да го сметнешъ. Какво значи това, да знаешъ какъ да сметнешъ нѣкого? — То значи, да знаешъ, какъ да излъжешъ. И днесъ, една отъ най-хубавитѣ науки, математиката, хората сж я направили като срѣдство да лъжатъ другитѣ съ нея. Всички учени хора лъжатъ все съ математиката. Казватъ за нѣщо: толкова струва. Ти като сметнешъ послѣ, виждашъ, че не струва толкова. Питамъ тогава: защо ни е науката? — Да знаемъ какъ да смѣтаме хората. Защо ни е геометрията? — Да знаемъ какъ да правимъ здания, да

затваряме хората въ тѣхъ. Защо се раждатъ хората? — Да се биятъ, да станатъ герои. Това е друга лъжлива философия. Хубаво, слѣдъ като се набиятъ, каква философия има въ това? — Върнатъ се по домоветѣ, единъ съ счупена глава, другъ съ счупени крака, трети съ счупени рѣцѣ и т. н. И въпрѣки всичко това, хората казватъ: човѣкъ трѣбва да се бие, за да придобие нѣщо благородно. Това е за тѣзи философи, които сж учили хората на площадната философия. Тѣзи философи сж създали такива вѣрвания, които сж вплели хората въ невѣрни нѣща. Това не сж ония философи, които сж учили хората на истинската философия. Това не сж философитѣ, които сж разбирали дълбокия смисълъ на живота.

Въ Писанието се казва: „Той ще ви кръсти съ Духъ Святъ и съ огънь“. Подъ името „Духъ Святъ“ разбирамъ, че човѣкъ трѣбва да се самоопредѣли. Само когато се даде едно име на човѣка, Иванъ, Драганъ, Стоянъ или Петко, тогава той е кръстенъ. Когато ученитѣ хора изслѣдватъ, запримѣръ, извѣстни типове растения и ги изучатъ добръ, само тогава ги кръщаватъ съ извѣстни имена и считатъ, че сж изучени. Следователно, всѣко едно разумно същество трѣбва да има име, съ което може да се назове. Затова, въ великата Божествена наука, всѣко същество, което има име, е разумно. То само трѣбва да си тури това име. Великиятъ цигуларъ самъ трѣбва да се кръсти, че е великъ цигуларъ, а не да чака отвънъ да го кръстятъ.

Казва Писанието: „Той ще ви кръсти съ Духъ Свѣтъ.“ подъ думата „святъ“ се разбира

онзи разуменъ духъ въ човѣка, който ще го опж-ти въ разбиранieto на вжтрѣшния дълбокъ смислъ на живота. За сега, въ самия животъ има много усложнения, много сложни въпроси за разрѣшение. Животътъ не е задача, която можемъ да изучимъ за една, за 100, за 1000 или даже и за нѣколко милиона години. Той е задача, която само вѣчността, въ своитѣ проявленія, може да разрѣши. И когато ние разрѣшимъ тази задача въ нейната първа степенъ, какво нѣщо, е физическия животъ на земята, ние ще разберемъ до извѣстна степенъ, какво нѣщо е и великата Мѣдростъ, която подига свѣрѣмното човѣчество. Иоанъ Кръстителъ, който бѣ дошълъ малко прѣди Христа бѣ запознатъ съ основата на дълбоката окултна наука, съ Божественото учение. Той не е билъ отъ протитѣ, отъ невѣжитѣ пророци. Той е билъ просветенъ, училъ се е въ едно отъ училищата на древността. И за Христа казватъ, че не се училъ въ никое училище. Съ това искатъ да кажатъ, че безъ да се училъ, е знаялъ. Това е друга площадна философия. Не, Христосъ прѣди хиляди години е билъ въ едно отъ най-виднитѣ училища, или въ една отъ най-знаменититѣ школи. Христосъ самъ твърди, че както Отецъ ме е училъ, туй върша. То значи, че той се училъ тамъ, дѣто другитѣ площадни философи не сж се учили. Богъ Го е училъ. И всѣки единъ отъ васъ трѣбва да се учи. Кждѣ? — При Бога. Да се учишъ при Бога разбирамъ да минешъ тази школа, въ която има единство. Най-добритѣ професори, най-добритѣ, учители сж въ тази школа. Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да намѣри тази школа. Тази школа не мяза на

нашитѣ университети. Въ нея нѣма никакви хипотези и теории. Когато въ тази школа искатъ да измѣрятъ, колко е разстоянието отъ земята до слънцето, както това правятъ нашитѣ учени, тамошнитѣ професори, заедно съ ученицитѣ си тръгватъ отъ земята и въ осемъ минути врѣме сж на слънцето. Следъ други осемъ минути сж вече на земята и казватъ, че разстоянието между земята и слънцето е точно еди-колко си километра, нито съ единъ милиметъръ повече или по малко. Толко-га точни сж тѣхнитѣ измѣрвания! Ако искатъ да знаятъ, колко е разстоянието отъ земята до Сириуса, пакъ ще тръгне една експедиция отъ земята, съ бързина по-голѣма отъ пѣрвата и ще направятъ най-точни физически изчисления и ще се върнатъ. И тукъ изчисленията имъ ще бждатъ точни, нито съ единъ милиметъръ повече или по малко. Запитватъ се още, дали въ нѣкоя планета има разумни същества, или не. За да провѣрятъ, пакъ изпращатъ една експедиция, която скоро се връща назадъ и казва: ние видѣхме и знаемъ. При сегашнитѣ изслѣдвания съ телескопитѣ, нѣкой учени казватъ, че на Марса имало прокарани канали; други казватъ, че нѣма такива канали. Едни казватъ, че тия канали сж направени отъ разумни същества, а други казватъ, че не сж ги правили разумни същества. Всичко това е едно хубаво забавление. А сега, срѣщамъ нѣкого и го питамъ: защо тази дама е турила тази синя панделка отзадъ на главата си? — Отдѣ да зная? Казвамъ: все трѣбва да има нѣкаква подбудителна причина. Това или ще е нѣкаква парижка мода, или ще е нѣкакъвъ символъ. Срѣщамъ нѣкой господинъ, турилъ

черна връзка, облекълъ черни дрехи, питамъ: защо този господинъ е облекълъ всичко черно? — Не зная. Казвамъ: навърно майка му, или баща му, единиятъ отъ тѣхъ ще е умрѣлъ. Какво общо има смъртта на майка му, или на баща му съ черния цвѣтъ? При смъртни случаи черния цвѣтъ е на мода; у нѣкои народи пѣкъ, когато умре нѣкой, носятъ бѣли дрехи. И туй е мода. Туй е външно, криво разбиране на живота. Ние мислимъ, че като се облечемъ съ бѣли дрехи, може да станемъ добри; или като се облечемъ съ черни дрехи, може да се отречемъ отъ живота. Не, това е криво схващане на живота. Едни хора казватъ: трѣбва да се откажемъ отъ свѣта! Други казватъ: трѣбва да влѣземъ въ свѣта! Че кога си билъ извънъ хората? Какъ ще се скриешъ отъ тѣхъ? Ами че ти, самиятъ човѣкъ, си едно множество отъ хора! Въ тебе има милиарди човѣчета, събрани на едно мѣсто и всички дигатъ шумъ. Тѣ си иматъ народно събрание, и царъ си иматъ, който имъ заповѣдва. Отгорѣ на всичко вие казвате: да се освободя отъ тѣзи хора? Кждѣ ще отидешъ? Други казватъ: не, човѣкъ е единъ организъмъ. Какъвъ е този организъмъ? — Той се състои отъ множество клѣтки, които постоянно работятъ у човѣка. Да, и тѣзи малки клѣтки, както виждате, разбиратъ химия, разбиратъ физика, разбиратъ закона за размножение, разбиратъ нѣщо отъ медицината, сами могатъ да се лѣкуватъ — отъ какви ли работи още не разбиратъ. Когото се охлузи нѣкъдѣ кожата ви, тѣзи малки, глупави клѣтки, както ги мислитѣ вие, веднага могатъ да я заздравятъ отгорѣ, а разумниятъ, учения човѣкъ, като си удари ржката, не

знае, какъ да се лѣкува, ще търси разни билки. Удари ли ржкака си, разни лапи ще туря, празъ лукъ, квасъ, съ какво ли не ще я налага, но не се лѣкува отвънъ. Тия глупавитѣ клѣтки, споредъ васъ, се лѣкуватъ отвътрѣ. Тѣ иматъ по-добри, по-солидни знания, отколкото умнитѣ, ученитѣ хора, които се лѣкуватъ отвънъ. Питамъ тогава: кой е по-умень?

На насъ, съврѣменнитѣ хора, ни трѣбва малко повече смирение, да знаемъ, че не сме отъ много умнитѣ хора. Не сме и отъ много проститѣ, но трѣбва да знаемъ, че малко знаемъ. По негативенъ начинъ всѣки може да смѣта, но дойдемъ ли до положителната страна, до Истината, тамъ хората не знаятъ да смѣтатъ. Кажи на нѣкое дѣте да ти каже нѣщо, то така ще те сметне, такава голѣма лъжа ще измисли, че ще се чудишъ, отдѣ я взело. Но я му кажи да ти каже Истината, ще ти отговори: да говоришъ Истината, е невъзможно при сегашнитѣ условия на живота! Всички ще те считатъ смахнатъ човѣкъ. И при това заблуждение, което сега съществува, всички площадни философи казватъ, че Истината била горчива, а щомъ е горчива, не може да се казва, понеже ще огорчи уста-та ти. Следователно, не е позволено да се говори. Лъжата пъкъ била сладичка, затова лъжете, колкото искате. Защо хората лъжатъ? Защото лъжата била сладка. Защо хората не казватъ Истината? Защото Истината била горчива. Не, лъжата именно е горчива, а Истината — сладка.

Разправяше ми единъ приятель единъ интересенъ случай за едного. Познавалъ той единъ бѣденъ човѣкъ, който често гладувалъ и единъ день,

понеже му се много дояло, отива въ една гостилница и се помолва на гостилничаря да му даде отъ най-хубавитѣ яденета и най-хубавото старо вино. Слагатъ му на масата, наяжда се хубаво, но дохожда врѣме да плаща, нѣма нито петъ пари въ джоба си. Казва му гостилничарьтъ: слушай, ти като си безъ петъ пари въ джоба, защо не яде само едно блюдо, яде ли се толкова нѣшо безъ пари? Той прибързва да излѣзе навънъ, но гостилничарьтъ го настигва съ едно дърво и го набива хубаво. Стои вънъ замисленъ и си казва: добръ е, когато се яде, но лошо е, когато трѣбва да се плаща. Мислите ли, че има нѣкой отъ васъ, който да не е битъ въ гостилницата? Я ми покажете единъ уменъ човѣкъ въ свѣта, който да не е битъ! Покажете ми едно дѣте, което майка му да не е била! Покажете ми единъ младъ човѣкъ, който да не е направилъ поне единъ скандалъ въ свѣта! Ще ми кажете, че само простиятъ, само бѣдниятъ човѣкъ прави скандали. Ако нѣкой бѣденъ, простъ човѣкъ прави скандали, — и да го биятъ разбирамъ, но азъ мога да ви приведа множество факти, дѣто хора отъ най-високо положение сж правили по-голъми скандали отъ тия, които правятъ проститѣ. И простиятъ може да направи скандалъ, и високостоящиятъ може да направи скандалъ. Значи, не сж външнитѣ условия на живота, които опрѣдѣлятъ постъпкитѣ на хората. Насъ искатъ да ни убѣдятъ, че външнитѣ условия на живота диктуватъ нѣщата. Това е една площадна философия, която въ основята си не е вѣрна. Нѣкои казватъ, че външнитѣ условия ни заставятъ да постъпимъ тѣй, или иначе. Напримѣръ, казватъ, че условия-

та сж заставили орела да яде месо. Така е, но питамъ тогава: кой застава гължба да яде житни зрънца? Не живѣе ли и той при сжщитѣ условия, при които живѣе и орелътъ? Какъ е възможно, като живѣятъ при едни и сжщи условия, орелътъ да яде месо, а гължбътъ — житни зрънца? Казвамъ: и у животнитѣ има извѣстни убѣждения за живота. Гължбътъ има много по-високо понятие за живота отъ орела; той носи по-висока култура въ себе си. Орелътъ е царь на птицитѣ, но е глупавъ. Че е глупавъ, виждаме по това, че не сж го взели за символъ на Свети Духъ въ религията. Военнитѣ го взиматъ като символъ на сила; руситѣ сжшо го взиматъ като символъ на сила, но щомъ дойде до религиознитѣ форми въ религията, тамъ взиматъ като символъ гължба. Щомъ искаме да изцратимъ нѣкоя птица като делегатъ при Бога, не изпращаме орела, но гължба. Господъ казва: „Орелътъ нека ходи по земята, нека участвува на бойнитѣ полета, но въ моето царство такива месо-ядци не приемамъ. Казваме: условията на живота сж такива. Ако единъ гължбъ може да издържи при всички условия на живота, да се храни съ зърнена храна, това показва, че въ него има идея. Азъ говоря за идеята на гължба. Тогава, ние съврѣменнитѣ религиозни хора, може ли да се убѣждаваме едни други, да се оправдаваме, че условията на живота били такива? Казвамъ: братко, засрами се отъ гължба! Единъ гължбъ, съ много помалка интелигентность отъ твоята, съ много побѣдни условия на живота отъ тебе, е съумѣлъ да води единъ по-чистъ и порядъченъ животъ отъ тебе, а ти създаденъ по образецъ и подобие Божие,

правишъ хиляди прѣстѣпления и създавашъ хиляди страдания на другитѣ. Дѣ е твоятъ образъ Божий? Казвашъ; азъ имамъ вѣрвания. Да, имашъ вѣрвания на орела, но не и вѣрванията на гълъба. Вѣрвания иматъ хората на всѣкъдѣ.

Азъ раздѣлямъ хората, споредъ тѣхнитѣ вѣрвания, на орли и гълъби. Кажете ми сега, кои се размножаватъ повече, орлитѣ или гълъбитѣ? Прѣди 15 години азъ правихъ своитѣ научни изслѣдвания въ шуменско и тамъ, въ околността, на една скала бѣха се размножили толкова много орли, че селянитѣ се чудиха, какъ да се отърватъ отъ тѣхъ. Най-послѣ се сѣщатъ да натопятъ една мърша въ нѣкоя отрова и да я оставятъ за храна на орлитѣ. Всички, които яли отъ нея, се отровили, но най-голѣмиятъ, най-силниятъ отъ тѣхъ се търкалялъ дълго врѣме по земята, докато най-послѣ се спасилъ. Казвамъ: това сж героитѣ на съврѣмнената наука. За този орелъ казватъ, че отъ тогава не сж го виждали вече да ходи и да търси мърша изъ тази областъ. Виждали сж го да ходи отъ едно мѣсто на друго, да си лови нѣщо живо за храна, но отвикналъ се поне отъ това, да яде мърша. Така и за насъ съврѣмненитѣ хора, трѣбва да ни дойдатъ много голѣми страдания, за да поумнѣятъ главитѣ ни, да се отвикнемъ да ядемъ мърша, като тия орли.

Тази храна, която употребяваме, не е Божествена. Тѣзи условия на живота ние сами ги създадохме. Обаче ние, които вѣрваме, казваме, че човѣкъ е по-силенъ отъ условията на живота, понеже сегашнитѣ условия, при които се намира той, сж създадени отъ него. Нима онзи човѣкъ, който

съгражда къща и задлъжнява, не създава самъ своитѣ условия? Нима онзи пияница, когото майка му родила съ здраво тѣлосложение и отличенъ умъ, слѣдъ 10—20 години не измѣня той самъ своитѣ условия, не покваря самъ своя организъмъ? Всѣки самъ си създава условията. Пияницата казва: е, такива сж условията, трѣбва да пия. Не, не сж такива условията, а ти самъ ги създаде. Туѣ е едно площадно разбиране на живота, това е една площадна философия. Азъ сега говоря на мъже и на жени, понеже тази ваша площадна философия може да ви покоси. Въ площадната философия на живота се криятъ всички онѣзи отрови, които днесъ рушатъ обществото. Съ тази философия днесъ правятъ само опити и казватъ: трѣбва да се опитваме. Добрѣ, трѣбва да се правятъ опити, но разумни, а тия разумни опити може да се правятъ само по метода на гължба. Подъ думата „гължба“, азъ разбирамъ културата на онова вътрѣшно безкористие. Месоядството е признакъ на годѣма алчностъ. Азъ съмъ правилъ редъ наблюдения върху трѣвопаснитѣ, и върху месояднитѣ животни и като ги сравнявамъ психологически, виждамъ, че месояднитѣ животни сж крайно жестоки. Единъ паякъ даже, колкото и малъкъ да е, и той е крайно жестокъ. Онази муха, която попадне въ паяжината му, бръмчи, иска да се освободи, но той я убива, изсмуква, послѣ изхвърля навънъ и казва: друга да дойде на нейното мѣсто! Паякътъ постъпва като нѣкой касапинъ, който взима единъ волъ, втори волъ, забие ножа въ врата имъ и ги закаля. Тѣ мучатъ, той не обръща внимание. Казва. дайте трети, четвърти и т. н. И най-послѣ, за свое

оправдание, казва: какъ тѣй, нали обществото трѣбва да живѣе! Нима обществото на гълъба не трѣбва да живѣе?

И тѣй, сегашнитѣ страдания въ живота на всѣки човѣкъ индивидуално се дължатъ на прѣдшествуващи причини отъ миналото. Понеже природата сама по себе си е разумна, тя държи отчетъ за всички наши постѣпки. Най-важното и най-мѣлното нѣщо въ свѣта е човѣкъ да създаде своя индивидуаленъ животъ. Създадешъ ли този разуменъ, индивидуаленъ човѣкъ, тогава дома, обществото и човѣчеството много лесно може да се създадатъ. Съврѣменнитѣ хора искатъ да създадатъ, да прѣорганизируютъ най-напрѣдъ човѣчеството, послѣ обществото, слѣдъ това дома и най-послѣ човѣка. Този пѣтъ, обаче, не е правиленъ.

Ще ви приведа слѣдното разяснение. Вземете най-виднитѣ музиканти, които сж завършили своето музикално образование, добрѣ владѣятъ това изкуство и образувайте отъ тѣхъ какъвто искате оркестъръ, ще видите, че въ 10—15 минути или $\frac{1}{2}$ часъ, ще имате най-добрия оркестъръ, съ най-хубави изпълнения. Достатъчно е капелмайстора да дигне своята прѣчица и всичко върви по медъ и масло. Защо? Защото всѣки отъ тѣхъ знае отлично своята партитура, всѣки разбира своята наука. Я съберете пѣкъ хора, които не разбиратъ нищо отъ музика и се опитайте да образувате отъ тѣхъ оркестъръ! И десетъ най-видни капелмайстори да дойдатъ да ги дирижиратъ, ще видите, какво ще излѣзе. Само ще се дига шумъ, ще казватъ: чакайте, чакайте! — нищо нѣма да излѣзе. Вие сжщо казвате: чакайте

да видите, какъ ще излѣзе тази работа! Не, съ чагане нищо не става. Щомъ кажешъ „чакай“, подразбира, че не знаешъ да свиришъ. Щомъ не знаешъ да свиришъ, никакъвъ оркестъръ не става. Ние искаме да разрѣшимъ единъ отъ великитѣ въпроси, има ли животъ, или нѣма. Ами че ти живѣешъ, какво ще разрешавашъ този въпросъ? Е, бждещъ животъ дали има? Какво разбирате подъ бждещъ животъ? Подъ бждещъ животъ подразбирамъ единъ по-разуменъ животъ. Ти си една мравя и казвашъ: мога ли да живѣя въ друга форма? — Можешъ. Въ каква форма? — Можешъ да живѣешъ въ формата на една пчела, на единъ гълъбъ. Възможно ли е? — Възможно е. Прѣкарамъ тази мравя подъ една, подъ друга форма — подъ формата на една пчела, или на единъ гълъбъ. Тя почва постепенно да се разширява и хвърква. Ако ви кажа „че тази мравя и еди-коя си мравя отъ еди-кой си мравунякъ, ще ме повѣрвате ли? Ще кажете: докажи, какъ тази мравя е станала гълъбъ! Какъ ще ви го докажа? Ако азъ река да ви доказвамъ, че между гълъбътъ и змията има известна връзка, че тѣ си мязатъ, че тѣ сж отъ единъ и сжщъ родъ, само че змията е безъ крила и безъ крака, а гълъбътъ е съ крила, съ крака и съ пера, ще ме повѣрвате ли? Ако смъкнете крилата, краката и перата на гълъба, той е цѣла змия. Онѣзи, които изучаватъ естествена история, могатъ да провѣрятъ тази истина. Това се отнася само до формата на нѣщата. Затуй подъ „нисше“ ние разбираме всичко това, което не съдържа елементи на разумния животъ. Като говоря за змията, азъ разбирамъ нисшето. алчността. Змията ка-

то хване една жаба, цѣла я глѣтне. Жабата плаче, моли ѝ се, но тя не иска да знае. Тя я нагълта, безпощадна е, не иска да знае. Затова я наричатъ змия. Гължбѣтъ като се приближи до нѣкое житно зърно, самото зрънце му казва: братко, глѣтни ме! Всички зрънца се радватъ, защото въ гължба има една висша култура, въ която тѣ могатъ да се подигнатъ. Житнитѣ зрънца сж разумни души, азъ мога да се разговорямъ съ тѣхъ. ще кажете: и това го бива! Житнитѣ зрънца били разумни души! Щомъ у житнитѣ зрънца нѣма души, и у хората нѣма души. Азъ мъчно мога да се съглася съ васъ, затова пѣкъ подържамъ: ако у човѣка има душа, и у житното зрънце има душа. Азъ още не съмъ видѣлъ, кждѣ сж душитѣ въ съврѣменитѣ хора. Щомъ иматъ души, тѣ трѣбва да обичатъ! Щомъ единъ човѣкъ убива своя ближень, дѣ му е душата? Когато единъ ножъ се нѣтъкне въ тебе и те убие, плаче ли за тебе? Не, моята разумна ржка никога нѣма да влѣзе въ тебе и да те убие, но ножътъ — може. И ако моята ржка е разумна, ако азъ съмъ разумень човѣкъ, никога нѣма да причиня комуто и да е страдания, защото тия страдания ще бждатъ едноврѣменно и мои страдания. Ние, съврѣменнитѣ хора, мислимъ, че страданията и радоститѣ сж за смѣтка на тия, които страдатъ и се радватъ. Не е така, обаче.

Сега, за да обясня тази си мисль, ще ви приведа единъ митологически разказъ, или една митологическа приказка, която сжществува въ разни форми. Тя е отъ източень производъ, създадена нѣкъдѣ въ Египетъ, или въ Индия. Като тази

приказка има такива и въ България. Интересното въ нея е слѣдното: нѣкоя си царска дъщеря, много красива мома, била чрѣзмѣрно измъчвана отъ своята мащеха, затова била принудена да избегне отъ нея и да се крпе въ едно подземие на една планинска мѣстность, дѣто останала да живѣе. Но и тамъ младитѣ момци не я оставили на спокойствие, тръгнали подиря ѝ, да слѣдятъ дѣ се е скрила. Загрижили се тѣзи момци, какъ да я извадятъ отъ тамъ, затова взели единъ слѣдъ другъ да ѝ прѣдлагатъ ржката си, да ѝ обѣщаватъ хубави условия за живѣние. Нѣкои отишли при нея пѣшъ, други съ коне и като стигнали до мѣстото, дѣто била скрита, извиквали я по име. Тя се казвала Халикязъ. Първиятъ като стигналъ на мѣстото, извикалъ: Халикязъ, излѣзъ да видимъ твоята красота! Тя била много умна и още на първия отъ дошитѣ герои казала: да станешъ на камъкъ! Той станалъ до поясъ на камъкъ. Втори пжтъ извикалъ: Халикязъ, излѣзъ да видя твоята красота! — На камъкъ да станешъ! Той се прѣвърналъ на камъкъ до колене. Трети пжтъ извикалъ: Халикязъ, излѣзъ да видя твоята красота! — На камъкъ да станешъ! Той цѣлъ се прѣвърналъ на камъкъ. Така се превръщали на камъни единъ по единъ, всички млади момци, които идвали да ѝ прѣдложатъ ржката си, докато цѣлата мѣстность била покрита съ камъни — все отъ тѣзи велики герои — и тя останала да си живѣе спокойно въ тази мѣстность. Питамъ сега: какво искалъ да изрази този, който създалъ този митологически разказъ, още недовършенъ напълно, съ избѣгването на тази мома отъ дома ѝ и затваря-

нето ѝ въ това подземие? Защо тя станала причина тѣзи млади герои да трѣгнатъ подиръ ѝ да я търсятъ? Този философъ или баснописецъ въ своя разказъ е скрилъ една велика Истина, която само разумни хора могатъ да разбератъ. Всѣки човѣкъ въ свѣта, който иска да сществува, трѣбва да разбира положението, което Христосъ изказва въ стиха: „Кжща, съградена на канара, на камъкъ, не се разсипва; кжща, съградена на нѣсъкъ, се разсипва.“ Какво искала да каже тази красива мома на всѣки младъ момъкъ, който идвалъ да я търси съ думитѣ „на камъкъ да станешъ“? Тя искала да му каже: ти можешъ ли да съградишъ своята кжща на камъкъ? Ако той разбираше тѣзи пейни думи, щѣше да имъ въздѣйствува и нѣмаше да стане на камъкъ. Но като не разбираше, той стана на камъкъ.

И дѣйствиелно, въ сегашната наука, по закона на внушението. краката на човѣка може да се прѣвърнатъ въ камъкъ. Гръбначниятъ стълбъ на всѣки човѣкъ, днесъ може да стане толкова коравъ, че да носи на него желѣзо, безъ да се счупи. Чрѣзъ закона на внушението човѣкъ може да стане твърдъ като желѣзо. Онзи, който го е втвърдилъ, накъ по закона на внушението, може да го направи толкова мекъ, че отъ най-малкото бутване да усеща страдания. Това сж само прояви въ съврѣмнената наука. Нѣкои казватъ, че внушили нѣкому да направи това, или онова нѣщо. Не, това сж велики закони, които дѣйствуватъ въ природата. Това сж велики закони, които дѣйствуватъ въ нашия умственъ свѣтъ, и ние трѣбва да знаемъ, какъ да съградимъ живота си разумно. Слѣ-

дователно, ако ти отхвърлишъ отъ себе си онзи Божественъ законъ, онзи Божественъ моралъ и приемешъ, че всичко въ свѣта е глупаво, ти самъ си внушавашъ и единъ день ще направишъ отъ себе си единъ глупакъ. Ако кажешъ, че всички хора сж глупци, и ти ще станешъ като тѣхъ. Помни, че ти трѣбва да мислишъ за хората, че сж благородни. Ти трѣбва да мислишъ за човѣшкитѣ души, че сж разумни, само че въ проявата си като хора тѣ вѣрватъ по единъ кривъ пътъ, заблудили сж се. И тѣй, когато ти казвашъ, че всички хора сж глупави, то подразбира, че само ти си умненъ човѣкъ, нали? Че ако Богъ създаде всички тия хора, съ които ние можемъ да се споразумѣемъ, то какъ може да сж глупави? Ако азъ мога да се споразумѣя съ васъ, като ви говоря една Истина, то и всички вне помежду си можете да се споразумѣете, може да се разберете. Ако ние можемъ да живѣемъ индивидуално, ако можемъ да живѣемъ единъ възвишенъ животъ, ще можемъ да минемъ прѣзъ всички изпитания, ще надделѣемъ себи си, ще прѣодолѣемъ надъ смъртта. Защото, ако човѣкъ не може да прѣодолѣе надъ смъртта, ако не може да я хване за гушата, това е робство.

Първата задача въ живота ни е да хванемъ смъртта за гушата, да водимъ сражение съ нея и да я побѣдимъ. Какъ? Писанието казва, че Христосъ побѣдилъ смъртта. Онзи, който не разбира закона, казва, че като дойде Христосъ на земята, смъртта и Него хвана. Да, но Писанието казва, че Богъ, Който живѣеше въ Христа, Го възкрѣси, че Богъ живѣе въ него. Ние казваме: азъ трѣбва

да живѣя за себе си. Никой не може да живѣе за себе си. Да живѣя за себе си, значи да имамъ въ себе си туй великото, Божественото, да съзнавамъ, че съмъ човѣкъ, че Богъ живѣе въ мене, да взимамъ участие въ този творчески принципъ и да се интересувамъ отъ всичко, което става не само по земята, но и по слънцето, и по цѣлия свѣтъ, навсѣкждѣ изобщо. Нѣкой казва: не ме интересуватъ другитѣ. Какво те интересува тогава? — Да се ожена младъ, да намѣря нѣкоя богата мома, съ парички, съ хубава кѣща; послѣ, да си родя нѣколко дѣца, да ги пратя въ странство да свѣршатъ нѣкоя наука и слѣдъ това да ги назначи нѣкѣдѣ чиновници. И слѣдъ всичко това, той мисли, че е човѣкъ, създаденъ по образъ и подобие Божие. Ами онази птица, която сящо като тебе живѣе подъ слънцето, не е ли свѣршила толкова работа, колкото и ти? Казвате: ами ние трѣбва да се грижимъ за себе си! Че кой не се грижи за себе си? Азъ наблюдавамъ всѣка сутринь у насъ въ двора птицитѣ. Най-първо, като стане птичката сутринь, тя не се мие веднага като човѣка, но започва да си търси храната. Слѣдъ като се наяде, втората работа на птичката е да си направи тоалета. Започва да се чисти, да си глади перцата. Като си направи тоалета, третата работа е да си намѣри мѣсто за легловища. Като си намѣри и легловище, вече е доволна. И птицитѣ правятъ такава разузнавателни експедиции, както и хората. Тѣ изпращатъ 2—3 птици да обикалятъ, да видятъ, дѣ има хубава вода, нѣкой чистъ изворъ, дѣ има хубаво грозде, хубави ябълки, круши и като разгледатъ

цѣлата мѣстность наоколо, отиватъ да съобщатъ на останалитѣ, И тѣ, като единъ роякъ, всички заедно отиватъ въ откритата мѣстность. Казватъ: птицитѣ не разбиратъ нищо. Какъ да не разбиратъ? — Много добръ разбиратъ. Ние, които сме създадени по образъ и подобие Божие, мислимъ ли, че като родимъ 2—4 дѣца и ги отгледаме, сме изпълнили волята Божия? — Не. Първото нѣщо, което се казва въ Писанието е: „Придобийте разумния принципъ, а слѣдъ това завладейте земята, плодете се и размножавайте се!“ Подъ тия думи, да завладатъ земята, да се плодятъ и размножаватъ, се подразбира проявлението на човѣка въ неговото множество така, че въ всички хора да вижда своето проявление. Единъ день, като се събере човѣкъ въ своя плодъ, да вижда, че плодътъ на всички хора е у него. Слѣдъ това, да вижда, че всички хора могатъ да се събератъ въ неговото тѣло. И тѣй, всички души могатъ да се събиратъ въ едно тѣло. Както въ моето тѣло се събиратъ милиарди същества, така и въ свѣта могатъ да живѣятъ много хора заедно. Всички хора на земята могатъ да се събератъ въ единъ общъ организъмъ. Този организъмъ наричатъ организъмътъ на голѣмия човѣкъ, на великия човѣкъ, на космическия човѣкъ, нареченъ Адамъ. Кадмонъ въ когото нищо не умира, но всичко се измѣнява. Той взима грижата за всички същества, които съставляватъ неговия организъмъ.

Та сега, при тѣзи условия, въ които живѣемъ, благото на единъ народъ зависи отъ индивидитѣ, които го съставляватъ. Въ всеки индивидъ, въ всека душа трѣбва да има този мощенъ

стремежъ — да бжде разумна.

Писанието казва: „Той ще ви кръсти съ Духъ Свети и съ огънь“. Кой ще ви кръсти? Иоанъ кръсти Христа съ вода, но оспослѣ кръстиха Христа отгорѣ и съ Духъ. Значи, не е единъ кръстникътъ, който кръщава. Онзи великиятъ, Който създаде свѣта, Той кръщава и казва: „Твоео име отсега нататкъ е слѣдното“. Той ти дава цѣлата програма на твоя животъ, какво трѣбва да вършишъ. Тѣй, както ме слушате, вие казвате: а, животътъ е много строгъ. Не, великъ е животътъ! Ами че ако ти знаешъ да свиришъ хубаво, това не е ли животъ? Ако ти знаешъ да рисувашъ хубаво, това не е ли животъ? Ако ти знаешъ да отглеждашъ лозитѣ и да ги използувашъ разумно, това не е ли животъ? Да имашъ лозе, градина и да ги отглеждашъ добрѣ, а не тѣй както сега ги обработвашъ, за да ги използувашъ само, това не е ли животъ? Да обработвашъ лозя, това е добрѣ, но трѣбва да знаешъ изкуството да правишъ тѣхнитѣ сокове сладки, а не да ги прѣвръщашъ въ вино. Ако можехме да задържаме всички тия плодове отгорѣ на дървото, не щѣше ли да бжде живота ни по-добъръ? И ако всички ние, мъже и жени, се съберемъ въ единъ домъ, и прѣкараме живота си разумно, въ любовь, не щѣше ли да бжде това нѣщо по-хубаво? А сега, хората се измъчватъ въ домоветѣ си, кой да бжде първиятъ, кой да бжде господарьтъ. Все ще има господарь и слуга. Нѣкой пжтъ, обаче, господарьтъ става слуга, и слугата става господарь — това зависи отъ условията.

Азъ ще ви приведа единъ примѣръ, който и

другъ пътъ съмъ привеждалъ, за онзи англичанинъ лордъ. Единъ английски лордъ пътува къмъ Австралия съ дъщеря си и съ единъ отъ своитѣ вѣрни слуги. Въ време на пътешествието става едно корабкрушение, и той, съ дъщеря си и слугата си едва успѣватъ да се спасятъ на единъ отъ островитѣ на Велики океанъ. Слугата ималъ въ себе си една малка торбичка съ нѣколко житни зрънца. Като излѣзли на този островъ, рискували да измратъ отъ гладъ, понеже нито лордътъ, нито дъщерята могли да работятъ. Само слугата знаелъ да работи, затова веднага разоралъ часть отъ земята, посадилъ жититѣ зрънца и въ скоро време тѣ дали своя плодъ. Цѣли десетъ години прекарвали на този островъ, прѣзъ което време слугата заповѣдвалъ, той билъ господарьтъ, а лордътъ и дъщерята били слугитѣ. Следъ десетъ години се връщатъ въ Англия, и тогата слугата станалъ пакъ слуга, а лордътъ станалъ господарь. Такова било положението, което заемали тѣ въ свѣта. Нима онази майка, която служи на своето дѣте, не е слугиня? Дѣтето заплаче въ 12 ч., въ 1 ч. и казва на майката: стани? — И тя става. Едно малко дѣте въ къщата заповѣдва и на майката, и на бащата, и на брата, и на сестрата — на всички, които сж наоколо него. Защо? Голѣмъ ли е този господарь? — Не е. Единъ день дѣтето става слуга, бащата става господарь. Единствената разумно нѣщо е да имаме този Святи Духъ въ себе си, да имаме този разуменъ животъ и да разберемъ, какъ трѣбва да поправимъ живота си. Ние очакваме за въ бѣдеше да дойде нѣкой да ни спаси. Казваме: все трѣбва нѣкой да спаси

свѣта. Прѣди 2000 години дойде Христосъ да спаси свѣта, но отъ тамъ насетне дойдоха и нещастията. Кои не дохождаха да спасятъ свѣта, но спасиха ли го? Въ Индия дохожаха и Кришна и Буда но спасиха ли го? — Не го спасиха. Между мохамеданитѣ дойде Мохамедъ. Спаси ли свѣта? — Не го спаси. Ние казваме, че еди-кой си дошълъ да спаси свѣта. Не, спасението на свѣта още не е дошло; за сега се приготвяватъ само условията за това спасение. Когато всички хора приематъ великия Духъ въ себе си, тогава ще дойде и спасението. И сега насъ ни заблуждаватъ, като казватъ, че тѣзи, които сж на земята, още не сж спасени, а онѣзи, които сж въ онзи свѣтъ, сж спасени. Зипитала овцата дѣ сж моитѣ дѣца, дѣ сж моитѣ агънца? Казали ѹ: тѣ сж на онзи свѣтъ, много добрѣ сж тамъ. Излъгали я. Какъвъ ти онзи свѣтъ сж видѣли? Тѣ сж въ червата на нѣкого патънкани. Ние не вѣрваме на такива философи, Ние не искаме да ни направятъ на жамбонъ и да ни пратятъ въ онзи свѣтъ. Онзи свѣтъ е тукъ. Азъ бихъ искалъ да видя спасението на хората въ онзи свѣтъ. Ако спасението можеше да стане на онзи свѣтъ, великитѣ учители нѣмаше да слизатъ на земята. Понеже тѣ идватъ на земята, тукъ трѣбва да бждемъ спасени. Ние искаме, дѣто живѣемъ, тамъ да бждемъ спасени. Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: моето вѣрую, моитѣ познания, моето положение въ свѣта не ми позволява да приема това нѣщо. Твоего вѣрую? Че какво вѣрую имашъ ти? — Азъ вѣрвамъ въ единъ Богъ. Много добрѣ, — Азъ вѣрвамъ, че Богъ е въ три лица. Първото лице на Бога е Любовта, проявена въ жи-

вота; второто лице на Бога е Мъдростъта, проявена въ знанието; третото лице на Бога е Истината, проявена въ свободата — на всички хора еднакво трѣбва да се даде свобода. Като казвашъ, че вѣрвашъ въ единъ Богъ, тури ли това троелицие на Бога въ своя животъ? Имашъ ли животъ, знание и свобода въ дѣйствиата си? Слѣдователно, чрѣзъ твоя животъ, чрѣзъ твоитѣ знания ти никога не трѣбва да противодѣйствувашъ на Божественото, а да бждешъ въ хармония съ него. Туй разбирамъ подъ вѣрване въ Троеличния Богъ.

Казва се въ Писанието: „Ще ви кръстя съ Духъ святъ“. Нѣма по-хубаво нѣщо въ свѣта отъ това, човѣкъ да възприеме този Божественъ Духъ. Когато човѣкъ дойде до това състояние, отъ душата му ще падне единъ голѣмъ товаръ, ще почувствува голѣма лекота. Въ ума му ще просветне голѣма свѣтлина. Прѣдставете си, че вие които ме слушате, казвате: дали това нѣщо е вѣрно, или не? Изпитвате ли лекота? Имате ли свѣтлина въ ума си? Нѣмате ли тѣзи нѣща въ себе си, каквито доказателства и да ви привеждамъ, все ще има у васъ едно съмнѣние. Ако днесъ ви нахраня много добръ, ще си кажете: да инесъ ни нахрани добре утрѣ може да ни натири. Утрѣ пакъ ви нахраня. Ще се усъмните за слѣдния день. Съмнѣнието върви всѣкога въ стѣпките ни. Цѣлиятъ животъ е пѣленъ съ съмнѣния. Вѣрваме ли ние въ Бога, Който ни е далъ животъ? Вѣрването ни въ живота ние обясняваме по разни начини. Казваме, че природата ни е дала живота, родителитѣ сж ни дели живота, а това, че Богъ ни обича, че Богъ ни е далъ живота, че Богъ ни е далъ всички блага, отричаме. И всички криви тояги, всички кри-

ви заблуждения на площаднитѣ философи въ свѣта, отдаваме все на Бога. Една сестра казва: всичко е отъ Бога! Добрѣ, ако дѣйствително всичко е отъ Бога, тогава защо ме критикувате. Значи, каквото и да говоря азъ, каквото и да върша, то е все отъ Бога. Ако мислите така защо ме критикувате? Казвате: ами защо се обхождашъ така? Охбодата ти не е Божествена. Значи, щомъ върша нѣщо по вашата воля, то е по Бога; щомъ върша нѣщо по моя воля, не е по Бога. Това не е философия. Щомъ казвате, че всичко е отъ Бога, тогава, каквото и да върша, и по ваша воля, и по моя воля, споредъ васъ, все трѣбва да е отъ Бога. Ако между твоята воля и моята воля има дисхармония, Богъ е отвлѣнъ; ако между твоята воля и моята воля има съгласие, Богъ е отвѣтрѣ. Той е третиятъ между насъ. Ако между твоята любовъ и моята любовъ се заражда една умраза, едно съзтезание, Богъ е отвлѣнъ; ако между твоята любовъ и моята любовъ става едно сливане, ако се образува едно цѣло, Богъ е отвѣтрѣ. Ако между твоето знание и моето знание има една дисхармония, едно съзтезание и не можемъ да се разберемъ, ние сме на лѣво отъ Бога, Богъ е вѣнъ отъ насъ; ако между твоето знание и моето знание има едно съгласие, Богъ е отвѣтрѣ. Слѣдователно, въ вѣтрѣшната хармония се явява Божественото. Когато Божественото се яви въ човѣка, той става мощенъ силенъ. Азъ слѣдя това нѣщо. Ако нѣкой отъ васъ само за единъ моментъ би почувствувалъ Божието присѣствие, тѣй както го разбирамъ азъ, тѣй както съмъ го изпитвалъ, то ако мръднете само прѣста на ржката си въ една

разярена тълпа, която върши хиляди прѣстѣпления, всичко ще замлъкне, всичко ще утихне. Ако въ този моментъ се намѣрите прѣдъ една 100,000-на армия, добрѣ въоръжена съ топове, пушки, и вие само помръднете прѣста си, всичкитѣ топове ще млъкнатъ. Такова велико нѣщо е Божественото, което работи въ свѣта! Не мислете, че Богъ, Който се проявява въ свѣта, е нѣщо слабо. Не, Богъ вижда, разбира нашиѣ глупави разсѣждения, нашата площадна философия и само се поусмива, т. е. ще ме извините, че употрѣбявамъ този изразъ за Бога. Това е само единъ символиченъ изразъ. Богъ не се усмива, въ Него има нѣщо велико! Той като вижда, че нѣкой се мисли за голѣмъ философъ, напъчилъ се, едва ли може да дигне на гърба си 100 кгр., казва: ако на гърба на това дѣте бихъ турилъ цѣлата земя, какво ли би станало съ него? Когато нѣкой каже, че е герой, азъ считамъ, че трѣбва да е въ състояние да носи цѣлата змея. Герой, който може да носи цѣлата змея на гърба си, азъ считамъ, че е герой отъ трета степенъ. Този пъкъ, който може да носи на гърба си цѣлата змея, слънцето и всичкитѣ му съпътници, считамъ герой отъ втора степенъ. Този, който може да носи на гърба си цѣлата змея съ десетъ слънца и съпътниците имъ, той е герой отъ първа степенъ. Питамъ: ако сте герой въ България отъ първа степенъ, можете ли да носите земята съ десетъ слънца и съпътниците имъ на гърба си? — Не мога. Тогава ти не можешъ да разрѣшишъ най-важнитѣ въпроси въ живота. Азъ, който мога да нося земята на гърба си, казвамъ на българитѣ: слушайте вие може ли да се прими-

рите? Кой си ти. Тебе ли ще слушаме? Щомъ не ме слушате, ще разтърся земята. Слѣдъ като я разтърся 4—5 пжти, слѣдъ като унищожа тия ваши пушки, тонове, пакъ ще ви питамъ: ще ме слушате ли? — Ще слушаме. Какъ нѣма да слушате? Ще слушате, и оттаткъ ще минете. Ще кажа: слушайте новото учение! Отъ сега нататкъ не се позволяве на хората да се биятъ. Защо? — Ще разтърся земята. Така бихъ постъпилъ, ако бяхъ единъ отъ третостепенитѣ герои. Казвате: кждѣ сж тѣзи герои? Ще дойде единъ отъ тѣзи герои, които могатъ да носятъ земята на гърба си. Този герой ще оправи свѣта. Този герой се приготвява сега, и всички ясновидци виждатъ, четурятъ земята на гърба му. Вие ще видите този герой и ще знаето името му. Като дойде този герой, ще кажа на хората; Господъ ми каза отъ сега нататкъ да живѣете въ миръ и съгласие. „Да живѣете въ миръ и съгласие“ — Това е учението на великитѣ Учители отъ памти-вѣка и до сега. Като се разтърси земята, всичко ще разберете. Това нѣщо ще бжде, и всички ще го видите. Като го видите, всички ще поумѣете. Отъ сърцето ви ще изчезне старата култура на орела; всички ще станете гълъби и съ крилѣтѣ си ще се дигнете изъ въздуха. Ако сте змии, всички ще бждете смазани на каша въ дункитѣ си; ако пѣкъ сте гълъби, ще хвъркнете и Господъ ще каже: ето моитѣ умни дѣца! Затуи ви казвамъ сега, че на всички ви трѣбва да израснатъ крилца.

Той ще ви кръсти съ Духъ святъ, съ туй разумното, великото. Ние трѣбва да вѣрваме въ това! Първото нѣщо въ свѣта е човѣкъ да разбере и

да опита Любовта. Съ Любовта трѣбва да направимъ единъ великъ опитъ, но не трѣбва да се боите и да казвате: какво ще бѣде положението на България? Какво ще бѣде съ човѣчество? Какво ще бѣде положението на обществото? — Какво ще бѣде положението на България, какво ще бѣде положението на вашия домъ, това сж второстепенни въпроси. Важното е, какво ще бѣде съ нашата душа. Това е великиятъ въпросъ, който трѣбва да разрѣшимъ не само за себе си, но и за всички други души. Въпроситѣ за човѣството, за България, за обществото, за дома ни, това сж въпроси, които отъ хиляди години се разрѣшаватъ и които не сж разрѣшени и до сега. Щомъ, обаче, разрѣшите въпроса за вашата душа, тогава ще раздаватъ на всички ви съотвѣтнитѣ партитури и всѣки ще влѣзе въ оркестъра и ще започне на право де свири — ще знае своята частъ. Затова днесъ се проповѣдва на хората разумния животъ.

„Той ще ви кръсти съ Духъ Святъ и съ огънь.“ Огънятъ е едно велико благословение, едно прѣчистване. Всички трѣбва да се подигнемъ! Въ какво? — Въ Любовта. Всички трѣбва да просветнемъ? Въ какво? — Въ Мъдростта. Всички трѣбва да се разширимъ! Въ какво? — Въ Истината. нѣма ли да бѣде хубаво, като се среснемъ да се познаемъ? Ви казвате, запримѣръ, че ме познаватъ. Но ако ме срѣщнете слѣдъ 20 години, и азъ съмъ хвърлялъ брадата си, изглеждамъ 25 годишенъ, вие дори нѣма да подозирате, че това съмъ азъ. Ще кажете: дали е той, или не? Вие казвате сега, че се познаваме. Не, не се познаваме. Нашитѣ костюми постоянно се мѣнятъ, по-

неже сме на сцената, а това го изисква тази пьеса на живота. И тия, които сж публика, по сщия начинъ, сж различно костюмирани и често мѣнятъ костюмитѣ си. Нашитѣ костюми съответствуватъ на това, което е написано върху тѣхъ. Единъ день, когато излѣземъ вѣнъ отъ театъра, дѣто нѣщата не сж написани, ние ще се явимъ въ истинската си форма, която не се мѣни. Тогава ще се яви Божественото. И тѣй, човѣшкото трѣбва да се снеме, да се види онова великото, Божественото. Виждашъ нѣкой човѣкъ навѣсенъ, сърдитъ, недоволенъ е нѣщо. Нѣкому устата се изкривила, една изкривена усмивка се носи по лицето му; нѣкому очитѣ се изкривили; нѣкому ушитѣ разхвърлени на една, или на друга страна. И слѣдъ всичкото това казватъ: красивъ човѣкъ е този! Не, ушитѣ трѣбва да бждатъ на мѣстото си — Мждрость трѣбва да има у човѣка. Носѣтъ трѣбва да бжде правъ, на мѣстото си да е — трѣбва да мирише човѣкъ само хубавитѣ работи. Човѣкъ не трѣбва да мяза на орела. Защо ноктитѣ на краката въ орела сж закривени? Защото яде мърша. Той хемъ съ краката си, хемъ съ клюна си я разкъсва. Като забие клюна и нектитѣ си, нищо не остава отъ жертвата. Не, правъ носъ ще имашъ. Какъвъ е клюнѣтъ на гължба, завъртѣнъ ли е? — Правъ клюнъ, правъ носъ трѣбса да имашъ, а не завъртѣнъ надолу. Закривениятъ надолу клюнъ или носъ означава песимизъмъ. Очитѣ ви, които изразяватъ Истината, трѣбва да бждатъ отворени, всѣки да познае, че сте човѣкъ на когото може да се разчита. Като срещнешъ човѣка, да знаешъ, че той ти е братъ. Всѣки за себе си трѣбва да каже: харесвамъ очи-

тѣ си, харесвамъ носа си, защото съмъ Божественъ. Всѣки самъ себе си трѣбва да харесва. А сега вие се погледнете и казвате: не се харесвамъ. Не, ти ще измѣнишъ условията на живота си, ще бждешъ доблестенъ поне като гължба. Прѣзъ хилядитѣ години, прѣзъ които е миналъ той, и при добритѣ, и при лошитѣ условиѣ на живота си, не ялъ месо. Колкото пѣти и да сж го учили да яде месо, той все казвалъ; не, азъ имамъ убѣждения! Така и ние трѣбва да казваме: азъ имамъ убѣждения, служа на Бога на Любовьта, на Мждростъта, на Истината, на Правдата, на Добродѣтелята, не искамъ да ямъ месо. Ще бжда гължбъ, нѣма да върша прѣстжления. Ама ще ви колятъ хората! Нима не колятъ орлитѣ? Ама вълкъ трѣбва да бждешъ! Нима вълцитѣ не ги убиватъ? Нима вълцитѣ не умиратъ? Ама мечка трѣбва да бждешъ! Нима мечкитѣ не умиратъ? Ама силенъ като лъвъ трѣбва да бждешъ? Нима лъвътъ не умира? Оставете тази площадна философия! Ако трѣбва да бждешъ лъвъ, бжди. но лъвъ на Любовьта, лъвъ на Мждростъта, лъвъ на Истината, лъвъ на Правдата, лъвъ на Добродѣтелята. Такива велики лъвове трѣбва да има! Такива лъвове трѣбва да бждете всички!

И ако трѣбва да бждете орли, бждете орли на Любовьта, орли на Мждростъта, орли на Истината, орли на Правдата, орли на Добродѣтелята. Това значи да се кръстите отъ Духъ Свети, да се кръстите въ Истината. Такива лъвове азъ бихъ желалъ да бждете! Не отъ онѣзи лъвове, които прѣскачатъ въ кошаритѣ вжтрѣ! Не отъ онѣзи орли, които слизатъ отъ небеснитѣ височини въ

нѣкой дворъ, да сграбчатъ нѣкоя кокошка нѣкое пиле или нѣкоя дребна домашна птица. Не, не, идейни орли трѣбва да бждете — орли на висока-та мисль въ свѣта! Да имате широкия просторъ на орела, царьтъ на птицитѣ, но въ този царь да има доблесть! Има такива орли въ свѣта.

„Ще ви кръсти съ Духъ Святи.“

Сега, мнозина отъ васъ ще се кръстите. Нѣкои отъ васъ сте кръстени, но вие още не знаете. Така и дѣтето, колко врѣме слѣдъ като го кръстятъ, си знае името? Дѣтето го кръщаватъ на първия, втория или на третия мѣсець, но едва слѣдъ 2—3 години си знае името.

Та вашиятъ кръстникъ трѣбва да дойде, да ви кажа какво ви е името. Слѣдъ като ви кръсти, трѣбва да знаете, каква е Божествената програма и да живѣете споредъ нея, да живѣете споредъ живота на гълъба, споредъ Духътъ Свѣти. Тогава ще минете въ нова фаза, ще бждете хора, създадени по образъ и подобие Божие и Господъ ще каже: „И видѣ Господъ, че всичко, което е направилъ този човѣкъ е добро, защото е положилъ Неговия законъ, законътъ на Любовьта.“

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 12 априль 1925 г.
въ гр. София.
